

ПОКВАРЕНИ

(Devil's Night 1)

CORRUPT

Copyright © 2015 Penelope Douglas

© Рая Делчева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2022

ISBN: 978-954-28-4032-9

ПЕНЕЛЪПИ ДЪГЛАС

Токварени

Превод от английски:

Рая Делчева

На З. Кинг

Тази книга е художествена творба. Имената, героите, местата и случките в нея са плод на въображението на автора или са използвани с художествена цел. Всяка прилика с действителни събития, места и лица, живи или мъртви, е напълно случайна.

Плейлиста:

- “Bodies” на Drowning Pool
- “Breath of Life” на Florence & The Machine
- “Bullet With a Name” на Nonpoint
- “Corrupt” на Depeche Mode
- “Deathbeds” на Bring Me the Horizon
- “The Devil In I” на Slipknot
- “Devil’s Night” на Motionless in White
- “Dirty Diana” на Shaman’s Harvest
- “Feed the Fire” на Combichrist
- “Fire Breather” на Laurel
- “Getting Away with Murder” на Papa Roach
- “Goodbye Agony” на Black Veil Brides
- “Inside Yourself” на Godsmack
- “Jekyll and Hyde” на Five Finger Death Punch
- “Let the Sparks Fly” на Thousand Foot Krutch
- “Love the Way You Hate Me” на Like a Storm
- “Monster” на Skillet
- “Pray to God (feat. HAIM)” на Calvin Harris
- “Silence” на Delirium
- “The Vengeful One” на Disturbed
- “You’re Going Down” на Sick Puppies
- “37 Stitches” на Drowning Pool

*Ти си моят създател,
ала аз съм твоят повелител.*

Мери Шели, „Франкенщайн“,
превод: Жечка Георгиева

Глава 1

ЕРИКА

Той няма да дойде.

Не би се появил на прощалното парти на брат си, при положение че едва се понасят, така че...

Не, той няма да дойде.

Навих ръкавите на тънкия си пуловер, влетях в дома на Крист и се втурнах право към стълбите, притичвайки през фойето.

С крайчеца на окото си забелязах, че икономът се появи иззад един ъгъл, но не забавих крачка.

– Госпожице Фейн! – викна подире ми той. – Много закъсняхте!

– Да, знам.

– Госпожа Крист ви търси – отбеляза той.

Повдигнах изненадано вежди и веднага се спрях на място, обърнах се и го погледнах над перилата:

– Наистина ли? – изгледах го с престорено учудване аз.

Той раздразнено сви устни:

– Е, изпрати *мен* да ви потърся.

На лицето ми се разля усмивка и се наведох над парапета, за да го целуна набързо по челото.

– Ами ето ме – уверих го аз. – Вече може да се върнеш към важните си задължения.

Обърнах се и продължих нагоре по стълбите, като долових приятната музика, носеща се от приема, който се състоеше на терасата.

Да, дълбоко се съмнявах, че Дилия Крист, най-добрата приятелка на майка ми и матриарх на Тъндър Бей, нашата

малка общност на Източния бряг, би отделила от ценното си време да ме търси.

– Роклята е на леглото ти! – подвижна икономът след мен, докато завивах зад тъгъла.

Въздъхнах с раздразнение и продължих да бързам по слабо осветения коридор.

– Благодаря ти, Едуард – промърморих недоволен.

Не ми трябваше нова рокля. Вече имах няколко, които бях носила само по веднъж, а и бях сигурна, че на деветнайсет мога и сама да си избирам дрехите. Той и без това нямаше да бъде там, за да ги види, пък и дори да беше, нямаше да ме погледне.

Не. Трябваше да съм благодарна. Госпожа Крист е помислила за мен и е била така добра да се погрижи за тоалета ми.

Краката ми бяха покрити с тънък слой пясък. Наведох се да опипам крачолите на широките си къси джинси, за да проверя дали не се бяха намокрили много на плажа. Дали да не си взема душ?

Не, вече и без това закъснявах. Майната му!

Втурнах се в стаята, която семейство Крист ми отстъпваха, когато оставах за през нощта, и щом забелязах сексапилната бяла коктейлна рокля на леглото, веднага започнах да се събличам.

Тънките презрамки почти не поддържаха гърдите ми, но роклята ми пасваше идеално – прилепваше по тялото ми и караше кожата ми да изглежда по-тъмна. Госпожа Крист имаше страхотен вкус и може би все пак беше добре, че ми е взела тази рокля. Бях прекалено заета да подготвям заминаването си за университета на следващия ден, за да се занимавам с вечерни тоалети.

Хукнах към банята, измих прасците и стъпалата си от пясъка, който беше полепнал по тях, докато се разхождах, набързо сресвах дългата си руса коса и си сложих малко гланц за устни. Изтичах обратно в спалнята, грабнах обувките с високи токчета и бежови каишки, които бяха оставени до

роклята, след което се втурнах обратно по коридора и слязох по стълбите.

Още дванайсет часа.

Докато спринтирах през фоайето към задната част на къщата, сърцето ми туптеше все по-бързо. По това време на следващия ден вече щях да съм сама – без майка ми, без семейство Крист, без спомените...

Но най-важното бе, че повече нямаше да ми се налага да се чудя, да се надявам или да се опасявам от възможността да го видя. Вече нямаше да съм на ръба между екстаза и агонията, когато го срещна. Не. Щях да мога да разперя ръце и да се завъртя в кръг, без да докосна дори един познат човек. Не бях сигурна дали топлината, която се разля в гърдите ми, се дължеше на страх, или вълнение, но бях готова.

С радост щях да оставя всичко зад гърба си. Поне за известно време.

Завих надясно и подминах кухните – едната за ежедневното ползване, а другата, точно до нея, за уредниците на банкетите, и се насочих към остъклената веранда отстрани на голямата къща. Отворих двойните врати и влязох във внушителната зимна градина, покрита с керамични плочки, чиито стени и таван бяха направени изцяло от стъкло, и веднага усетих повишаването на температурата. Задушната, влажна горещина се просмука през плата на роклята ми и тя полепна по тялото ми.

Из тъмната и тиха стая, осветена само от изливащата се през високите прозорци лунна светлина, навсякъде около мен се извисяваха дървета. Вдишах сладкия аромат, който се носеше от палмите, орхидеите, лилиите, виолетките и хибискуса, и си спомних за килера на майка ми, където различните парфюми по палтата и шалове се сливаха в едно.

Завих наляво и спрях до стъклените врати, които водеха към терасата, където се обух, докато гледах към насъбралото се множество.

Дванайсет часа.

После изпънах гръб и посегнах да преместя кичур коса пред рамото си, за да прикрия лявата страна на врата си. За разлика от брат си, Тревър със сигурност щеше да дойде тази вечер, а той не обичаше да вижда белега ми.

– Госпожице? – Един сервитьор се беше приближил до мен с поднос.

– Благодаря – усмихнах се аз и взех една от високите чаши, в които знаех, че има „Том Колинс“¹.

Лимоненожълтата напитка беше любима на господин и госпожа Крист, така че държаха сервитьорите да я предлагат.

Келнерът изчезна, насочвайки се към останалите гости, а аз останах на място и отпратих поглед към тълпата.

Листата пърхаха по клоните, поклащани от спокойния бриз, който още носеше топлината на задушния ден, а аз изучавах гостите, облечени в официални коктейлни рокли и костюми.

Така идеални. Така спретнати.

Лампите по дърветата и сервитьорите с белите прес-тилки. Кристално синият басейн, украсен с плаващи свещи. Отразяващите светлината блещукащи камъни върху пръстените и колиетата на дамите.

Всичко беше изключително лъскаво. Когато наблюдавах всички възрастни и семействата, с които израснах, виждах парите и марковите им дрехи, но често забелязвах и слоя боя, който обикновено се нанася, за да се скрие, че нещо загива. Лоши хора вършат лоши неща, но щом всичко изглежда добре, на никого не му пука, че къщата се разпада, нали?

Във въздуха се носеше уханието на храна, придружено от нежното изпълнение на струнния квартет. Зачудих се дали да не отида при госпожа Крист и да ѝ съобщя, че съм пристигнала, или да потърся Тревър, тъй като събитието все пак беше в негова чест.

Но вместо това хванах здраво чашата си и пулсът ми се ускори, докато се опитвах да се възпра да направя оно-

¹ Коктейл с джин, лимонов сок и сода. – Б.пр

ва, което желях най-силно. Онова, на което не можех да устоя.

Да се огледам за него.

Но не, той нямаше да дойде. Вероятно нямаше да се появи.

Може пък и да беше тук.

Сърцето ми затуптя силно, а вратът ми гореше. И ето че погледът ми започна да се рее против волята ми. Обходи гостите и лицата им, търсейки...

Майкъл.

Не го бях виждала от месеци, но усещах привличането му навсякъде, особено в Тъндър Бей. Беше в снимките, които майка му държеше в къщата, в миризмата му, която се разнасяше по коридора от старата му стая...

Може и да беше тук.

– Рика!

Примигнах и бързо извъртях глава наляво, когато чух, че Тревър ме вика.

Той излезе от тълпата. Изглежда, наскоро се беше подстригал и русата му коса беше събрана съвсем близо до скалпа. Докато се приближаваше решително към мен, тъмносините му очи ме гледаха нетърпеливо.

– Здравей, скъпа. Мислех, че няма да дойдеш.

Поколебах се и усетих, че стомахът ми се свива. Когато пристъпи до мен на прага на верандата, се усилих да му се усмихна.

Дванайсет часа.

Той положи ръка от дясната страна на врата ми (никога не докосваше лявата) и потърка бузата ми с палец, като застана толкова близо, че телата ни почти се докосваха.

Обърнах глава и се отместих неловко:

– Тревър...

– Не знам какво щях да правя, ако не беше дошла тази вечер – прекъсна ме той. – Щях да хвърлям камъчета по прозореца ти или да ти направя серенада, може би щях да ти донеса цветя, бонбони, нова кола...

– Имам нова кола.

– Говоря за *истинска* кола – ухили се накрая той.

Извъртях очи и се измъкнах от ръцете му. Поне отново се шегуваше с мен, нищо че се подиграваше на чисто новата ми тесла. Явно за него електрическите коли не бяха истински, но бях готова да понеса закачката му, стига това да означаваше, че няма повече да ме кара да се чувствам ужасно за всичко останало.

С Тревър Крист бяхме приятели от детинство, цял живот бяхме учили заедно и родителите ни вечно ни събираха, сякаш връзката ни беше нещо неизбежно. И ето че миналата година окончателно се поддадох.

Излизахме заедно през почти цялата ни първа година в университета „Браун“, където учехме заедно (или по-скоро където аз кандидатствах, а той ме последва), но връзката ни приключи през май.

По-точно аз приключих връзката ни през май.

Бях виновна, че не го обичах. Бях виновна, че не исках да му дам повече време. Бях виновна, че реших да сменя университета и да отида в град, в който знаех, че не би ме последвал.

Също така бях виновна, че се поддаде на натиска на баща си най-сетне да се прехвърли в Анаполис, и бях виновна, че разруших семействата ни.

Бях виновна, че исках пространство.

Издишах и принудих тялото си да се отпусне. *Дванайсет часа.*

Тревър ми се усмихна и погледът му стана горещ, щом пое ръката ми, за да ме поведе обратно към зимната градина. Дръпна ме зад стъклото и докато ме държеше за ханша, прошепна в ухото ми:

– Изглеждаш великолепно.

Но тогава отново се отдръпнах и оставих няколко сантиметра разстояние помежду ни.

– И ти изглеждаш добре.

Приличаше на баща си, беше със същата пясъчноруса коса, с остра брадичка и усмивка, с която така лесно умееше да манипулира всеки. Освен това се обличаше като господин Крист и изглеждаше съвършено изтънчен в мастиленосиния си костюм с бяла риза и сребриста вратовръзка. Така спретнат. Така перфектен. Тревър никога не излизаше от рамките на обичайното.

– Не искам да заминаваш за Меридиан Сити – присви очи той. – Там няма да има никого до теб, Рика. В „Браун“ имаше поне мен, а Ноа беше на по-малко от час път в Бостън. Имаше приятели наблизо.

Да. Наблизо.

Именно затова се нуждаех от промяна. Никога не ми се беше налагало да се отделям от сигурността, която ми даваха близките. Винаги имаше някого наоколо – било то родителите ми, Тревър или приятеля ми Ноа – който да ми помогне, ако съм в затруднение. Дори когато заминах за университета и се отказах от удобството на това майка ми и семейство Крист да са наблизо, Тревър все пак ме последва. Приятелите ми от училище дойдоха да учат в околността. Сякаш нищо не се беше променило.

Исках да се забъркам в някаква неприятност. Исках да ме навали дъжд, да открия нещо, което ще накара сърцето ми да забие по-бързо, и исках да знам какво е усещането да нямаш никого, на когото да се опреш.

Опитвах се да обясня това на Тревър, но щом си отворех устата, не успях да намеря точните думи. Ако ги изречах, щяха да звучат себично и неблагоприятно, но всъщност...

Исках да разбера каква съм в действителност. Исках да знам дали мога да се справя без протекцията на фамилното си име, без чужда подкрепа и далеч от постоянно навъртащия се около мен Тревър. Ако замина за друг град, където хората не познават семейството ми, дали изобщо някой ще ми обърне внимание? Дали ще ме харесат?

Не бях щастлива нито в „Браун“, нито с Тревър, и макар че решението да продължа напред, беше трудно и разочарова близките ми, беше точно това, което исках.

Бъди такава, каквато си!

Сърцето ми запърха, щом си припомних думите на брата на Тревър. Нямах търпение. Още дванайсет часа...

– Всъщност май не е точно така, нали? – попита с обвинителен тон той. – Майкъл играе за „Сторм“, значи вече ще е близо до теб.

Притворих очи и поех дълбоко дъх, като оставих пиетието си.

– В града живеят над два милиона души и се съмнявам, че ще се засичаме често.

– Освен ако не го потърсиш.

Скръстих ръце на гърдите си и издържах на погледа на Тревър, решена да не му позволявам да ме вълвлича в подобен разговор.

Името на брата на Тревър беше Майкъл Крист. Беше малко по-голям, малко по-висок и доста по-заплашителен. Нямаха почти нищо общо и се мразеха. Откакто се помнех, Тревър му завиждаше.

Майкъл тъкмо завърши университет в Уестгейт и почти веднага след това го грабнаха от НБА. В момента играеше за „Меридиан Сити Сторм“, един най-добрите отбори в лигата, така че действително щях да имам поне един познат в града.

Но каква полза? Майкъл почти не ме поглеждаше, а когато се обръщаше към мен, сякаш говореше на куче. Нямах намерение пътищата ни да се пресичат.

Не, отдавна си бях взела поука.

Така или иначе заминаването ми за Меридиан Сити нямаше нищо общо с Майкъл. Градът не беше далеч от къщи, така че щях да мога често да навещавам майка си, но и беше единственото място, където Тревър не би отишъл. Той мразеше големите градове, но повече от всичко ненавиждаше брат си.

– Съжалявам – извини се с по-внимателен тон Тревър. След това ме хвана за ръка и ме придърпа към себе си, като

отново плъзна длан по тила ми. – Просто те обичам и тази ситуация изобщо не ми харесва. Двамата сме един за друг, Рика. Винаги сме били.

Ние? В никакъв случай.

Тревърр не караше сърцето ми да бие така, сякаш съм на влакче на ужасите. Не присъстваше в сънищата ми и не беше първото, за което се сещах, щом се събудя.

Мисълта за него не ме преследваше.

Прибрах косата си зад ухото си и забелязах как погледът му за миг се спря на врата ми. После бързо извърна очи, сякаш не го беше видял. Явно белегът разваляше перфектната ми фасада.

– Хайде – настоя той, като допря чело до моето и ме хвана за кръста. – Нали съм добър с теб? Държа се мило и винаги съм на разположение.

– Тревърр – възнегодувах аз, като се опитвах да се измъкна от ръцете му.

Но тогава той впи устни в моите и уви ръце около кръста ми, а миризмата на одеколона му изгаряше ноздрите ми.

Притиснах гърдите му с юмруци, за да го отблъсна, и откъснах устни от неговите.

– Тревърр – изръмжах ниско аз, – стига!

– Давам ти всичко, от което имаш нужда – заинати се той и зарови лице във врата ми, а гласът му стана гневен: – Знаеш, че накрая ще сме аз и ти.

– Тревърр! – Напрегнах всеки мускул в тялото си и найсетне успях да го отблъсна. Той отпусна ръце и препъвайки се, отстъпи крачка назад.

Трепереща, на мига се отдръпнах назад.

– Рика – той посегна към мен, но аз се взех в ръце и отново отстъпих на крачка от него.

Тревърр се отказа и поклати глава:

– Добре – тросна се той, а на лицето му се разля подигравателна усмивка. – Отивай да учиш. Намери си нови приятели и остави всичко зад себе си, щом си решила, но знай,

че лошите ти спомени ще те последват. Не можеш да избягаш от миналото си.

Тревър прокара пръсти през косата си и ме изгледа свирепо, като изглади вратовръзката си и ме заобиколи по пътя към изхода.

Гледах през прозореца как се отдалечава, и почувствах, че ме изпълва гняв. Какво, по дяволите, искаше да каже? Нищо не ме потискаше и нямаше от какво да бягам. Исках само свобода.

Отдръпнах се от вратата, неспособна да изляза отново. Не исках да разочаровам госпожа Крист, като се измъкна от празненството на сина ѝ, но вече няхах желание да прекарвам последните си часове там. Исках да бъда с майка си.

Обърнах се, готова да си вървя, но вдигнах поглед и замръзнах на място.

Стомахът ми се преобърна и не можех да си поема дъх.

Мамка му!

Майкъл седеше на един тапициран стол в дъното на терасата, впил поглед в мен. Видът му беше зловещо спокоен.

Майкъл. Този, който не беше мил. Този, който не се държеше добре с мен.

Гърлото ми се сви и исках да преглътна, но не можех да помръдна. Само го гледах втренчено, закована на място. Откакто слязох ли е бил там? През цялото това време?

Той се облегна на тежкото кресло, а лицето му остана почти забулено от тъмнината и сенките на дърветата над него. Беше отпуснал едната си ръка върху баскетболна топка, която лежеше на бедрото му, а с другата, подпряна на облегалката, стискаше между пръстите си бирена бутилка.

Сърцето ми заби толкова силно, че ме заболя. Какво правеше той?

Майкъл надигна шишето към устните си, без да откъсва поглед от мен, и аз мигновено сведох очи, а бузите ми се изчервиха от смущение.

Беше видял цялата случка с Тревър. *По дяволите!*

Погледнах отново нагоре и видях светлокафявата му коса, нагласена като за корица на списание, и лешниковите му очи, които винаги изглеждаха като ябълково вино, изпъстрено с подправки. Скрытите му в сенките очи изглеждаха по-тъмни от обикновено, но ме пронизваха изпод правите извити надолу вежди, които го караха да изглежда точно толкова страховит, колкото беше в действителност. На плътните му устни нямаше намек за усмивка. Високата му фигура почти скриваше стола, на който седеше.

Носеше черни панталони, черно сако и разкопчана на врата бяла риза. Нямаше вратовръзка, защото, както обикновено, Майкъл правеше каквото си иска.

Това беше всичко, което някой би могъл да каже за Майкъл. Как изглежда той. Какъв вид има. Бях убедена, че дори родителите му нямаха никаква представа какво се крие зад очите му.

Гледах го как стана от стола и остави топката там, след което тръгна към мен, без да ме изпуска от поглед.

Колкото повече се приближаваше, толкова по-висок изглеждаше със своите сто деветдесет и пет сантиметра. Майкъл беше слаб, но мускулист и ме караше да се чувствам малка в не едно отношение. Струваше ми се, че върви право към мен, и сърцето ми заби лудо в гърдите ми, а очите ми се присвиха в очакване.

Но той не спря.

Докато ме подминаваше, долових лекия аромат на душ гела му. Извърнах глава и болка прониза гърдите ми, докато гледах как безмълвно излиза през вратите на терасата.

Прехапах устни и се опитах да прогоня паренето в очите си.

Една нощ ме бе забелязал. Една нощ преди три години Майкъл видя нещо в мен и то му хареса. И точно когато огънят започваше да се разпалва, готов да се възпламени и да изригне в море от пламъци, се успокои. Скъта гнева и жарта си и ги удържа.

Втурнах се обратно към къщата, минах през фоайето и излязох през главния вход, като по пътя към колата

усещах как ядът и безсилието разяждаха всяка частица от тялото ми.

Като оставим онази нощ, през по-голямата част от живота ми не ми беше обръщал никакво внимание, а случеше ли се да ми проговори, беше набързо.

Преглътнах буцата в гърлото си и се качих в колата. Надявах се да не го видя в Меридиан Сити. Надявах се пътищата ни никога да не се пресекат и да не чувам нищо за него.

Зачудих се дали Майкъл изобщо знае, че се местя там. Всъщност това нямаше никакво значение. Дори и да сме в една и съща къща, за него все едно съм на друга планета.

Запалих колата, от колоните се разнесе 37 Stitches на Drowning Pool и ускорих по дългата алея, като натиснах дистанционното, за да отворя портата. Набрах скорост и излязох на пътя. Домът ми се намираше само на няколко минути и беше приятно да се стигне пеш, както бях правила вече безброй пъти.

Наложих си да си поема дълбоко дъх и да се опитам да остана спокойна. Дванайсет часа. На следващия ден щях да оставя всичко зад гърба си.

След като подминах високите каменни стени на имението Крист, край пътя вече имаше само дървета. Не беше минала и минута, когато стълбовете на газените фенери пред дома ми се появиха и осветиха нощта. Завих наляво и натиснах друг бутон на таблото, след което внимателно вкарах своята тесла през портата. Външното осветление хвърляше меко сияние върху алеята, която описваше кръг около големия мраморен фонтан в средата ѝ.

Паркирах пред къщата и се втурнах към входа, нетърпелива да се шмугна в леглото си и да не изляза до утрешния ден.

Но когато погледнах нагоре, се изненадах да видя, че на прозореца на стаята ми гореше свещ.

Какво?

Не се бях прибираща от сутринта и със сигурност не бях оставяла горяща свещ. Имаше цвят на слонова кост и стоеше в стъклен свещник.

Отидох до входната врата, отключих и влязох вътре.

– Мамо? – повиках я аз.

Беше ми писала по-рано, за да ми каже, че си ляга, но често не можеше да спи. Може би все още беше будна.

Покрай мен се разнесе познатият люляков аромат от свежите цветя, които майка ми винаги държеше в къщата. Огледах голямото фоайе, чийто бял мраморен под изглеждаше сив в тъмнината.

Облегнах се на перилата на стълбището и погледнах нагоре към трите зловещо тихи етажа над себе си.

– Мамо? – повиках я отново.

Заобиколих белия парапет и се затичах нагоре по стълбите към втория етаж, а после завих наляво и стъпките ми заглъхнаха по синьо-белия килим, покриващ паркета.

Бавно отворих вратата на стаята ѝ и се промъкнах тихо в тъмнината, осветена единствено от лампата на банята, която майка ми винаги оставяше включена. Отправих се към леглото ѝ и проточих врат, за да видя лицето ѝ, обърнато към прозорците.

Русата ѝ коса се стелеше на възглавницата и посегнах да я отместя от лицето ѝ.

От повдигането и спускането на гърдите ѝ разбрах, че спи, и хвърлих поглед към нощното ѝ шкафче. Видях половин дузина шишенца с хапчета и се зачудих какво и колко от тях е взела.

Отново сведох поглед към нея и се намръщих.

Доктори, домашно лечение, терапия... През годините, откакто баща ми почина, нищо не можа да ѝ помогне. Майка ми просто искаше да потъне в мъката си и да се погуби.

За щастие, семейство Крист много ни помагаша, затова и имах собствена стая в дома им. Господин Крист пое управлението на имуществото на баща ми и се занимаваше с всичко, докато завърша колеж, а госпожа Крист дори се нае да ми стане втора майка.

Бях безкрайно благодарна за помощта и грижите, които получихме от тях през годините, но вече бях готова да поема

контрол. Вече нямаше да позволявам на другите да се грижат за мен.

Обърнах се и излязох от стаята, като затворих тихо и се насочих към собствената си стая, две врати надолу по коридора.

Веднага щом влязох, забелязах свещта, която гореше на прозореца.

Сърцето ми прескочи един удар и побързах да огледам стаята, но за щастие, нямаше никого.

Дали майка ми я беше запалила? Трябва да е била тя. Прислужницата ни днес не беше на работа, така че нямаше кой друг да е влизал тук.

Присвих очи и се приближих бавно към прозореца. Погледът ми се спря на една дървена щайга, която стоеше на малката кръгла маса до свещта.

Обзе ме безпокойство. Може би Тревър ми е изпратил подарък?

Но после предположих, че може да е нещо от майка ми или от госпожа Крист.

Махнах капака, оставих го настрани и докато махах сламата, забелязах някакъв каменносив метал със сложни гравюри.

Облещих се от учудване и веднага посегнах към горната част на щайгата, вече наясно какво щях да намеря там. Свих пръсти около дръжката и се усмихнах, като извадих тежкия стоманен дамаски нож².

– Еха!

Поклатих глава, неспособна да повярвам на очите си. Хванах здраво черната дръжка с бронзов гард и го повдигнах, за да огледам линиите и гравюрите по него.

Откъде, по дяволите, се беше взел?

Обожавах ножове и мечове още откакто бях на осем, когато започнах уроци по фехтовка. Баща ми проповядваше,

² По време на Средновековието в Близкия изток започват да се изработват прочутите дамаски остриета. Кръстоносците разпространяват славата на дамаските ножове и в Европа. – Б.пр.

че благородническите умения не са просто вечни, но и необходими. Твърдеше, че шахът ще ме научи на стратегическо мислене, фехтовката ще ми помогне да опозная човешката природа и ще се науча на самосъхранение, а танците ще ми помогнат да опозная тялото си. Все неща, необходими да станеш пълноценен човек.

Докато държах ножа, си припомних първия път, когато баща ми ми даде рапира. Беше най-красивото нещо, което бях виждала. Посегнах към врата си, прокарах пръст по белега и изведнъж отново почувствах близостта му.

Кой може да е оставил това тук?

Отново надникнах в кутията и измъкнах малък лист хартия, изписан с черно мастило. Облизах устни и тихо прочетох текста: „Пази се от яростта на търпеливия човек“.

– Какво? – казах си и се смръщих объркано.

Какво означаваше това?

Но тогава погледнах нагоре и ахнах, изпускайки ножа и бележката на пода.

Спрях да дишам, а сърцето ми се опита да изскочи от гърдите ми.

Пред дома ми стояха трима мъже един до друг и ме гледаха през прозореца.

– Какво, по дяволите? – възкликнах задъхано, опитвах се да проумея какво става.

Да не е някаква шега?

От начина, по който мъжете стояха напълно неподвижно и само ме гледаха, ме побиха тръпки.

Какво правеха?

И тримата носеха дънки и черни кубинки, но когато се загледах в мастилената бездна на очите им, стиснах зъби, за да не се разтреперя.

Маските. Черните качулки и маските.

Поклатих глава. *Не*. Не може да са те. Трябва да е някакъв номер.

Най-високият стоеше отляво и носеше сива металическа маска, чийто десен край беше разкривен от следи от нокти.

Мъжът в средата беше по-нисък и ме гледаше през черно-бяла маска с червена ивица, преминаваща през левия край на лицето му, която също беше разкривена и издълбана. Третият, който стоеше отдясно, носеше напълно черна маска, която се сливаше с черната му качулка и не беше възможно да се различи къде бяха очите му. Той беше този, който успя да ме накара да затрепера.

Отстъпих назад, за да се отдалеча от прозореца, и се втурнах към телефона, опитвайки се да успокоя дишането си. Натиснах 1 на стационарния телефон и зачаках да ми вдигнат от охраната, която се намираще само на няколко минути надолу по пътя.

– Госпожице Фейн? – отговори мъжки глас.

– Господин Фъргюсън? – задъхано изрекох аз и внимателно се приближих обратно до прозореца. – Рика е. Бихте ли изпратили кола до...

Но тогава замълчах, защото видях, че алеята вече беше празна. Нямаше ги.

Какво?

Заоглеждах се наляво и надясно, приближих се до масата и се наведох, за да видя дали не се бяха приближили до къщата. Къде, по дяволите, бяха отишли?

Продължих да мълча и да се ослушвам за признаци, че някой може да е влязъл в къщата, но всичко беше тихо и спокойно.

– Госпожице Фейн? – повика ме Фъргюсън. – Още ли сте там?

Отворих уста и заекнах:

– Аз... Мисля, че видях нещо... през прозореца.

– Веднага ще изпратим кола.

– Благодаря ви – кимнах и затворих телефона, без да спирам да се вирам през прозореца.

Не можеше да са те.

Но маските... Само те носеха такива маски.

Защо са дошли? Бяха изминали три години, защо бяха тук?